RUŞEN HAKKI

BALKONDA AKŞAMÜSTÜ

GERÇEK SANAT YAYINLARI

GERÇEK SANAT YAYINLARI: 239
Şiir Dizisi:120

Yayın Yönetmeni: Güngör Gençay

Balkonda Akşamüstü: Şiir / Yazan Ruşen Hakkı / Dizgi: Hasan Karagöz / Teknik Düzenleme: Cengiz Bostan / İç, Kapak Baskısı ve Cilt: Engin Matbaası ve Ciltevi / Birinci Basım:Temmuz 2005 / Gerçek Sanat Yayınları: Kuledibi. Büyükhendek Caddesi No: 7 Şişhane-İstanbul/ Yazışma: Posta Kutusu: 935- 80020 Karaköy-İstanbul/ Posta Çeki: 247782 / Telefon: (0212) 2520206 / Belgegeçer: (0212) 2454804
İnternetle sipariş: • www.ideefixe.com
• www.kitapyurdu.com • www.weblebi.com

ISBN-975-360-212-X

BALKONDA AKŞAMÜSTÜ

RUŞEN HAKKI

RUŞEN HAKKI'nın
Daha Önce Yayınlanmış Kitapları

ŞİİR
Köprü (1962), Yuvarlak Masa Oturumu (1964), Hüznün Dalgın Kuşları (1968), Dağlama (1974), Çakmaktaşı Kav Kıvılcım (1980), Canevimden (1989), Üretimde Sevda (1993), Elini Hünerle Kuşlara Yelek Giydir (1999), Değirmen/Seçme Şiirler, 2003)

ÖYKÜ
Sokağın Ucu Deniz (1977), Irmak (1979), Kentin Konukları (1990), Sırtı Çilçiçeği Bahçesi Kadın (1996), Bütün Öyküler I-Sokağın Ucu Deniz/Irmak, 2000), Bütün Öyküler II-Serçeler ve Kediler, 2003

ROMAN
Umudun Çiçeklendiği Günler (1991)

GÜNLÜK
Bir Şafaktan Bir Şafağa (1997), Körfez Güncesi (2003)
Güne Düşen Benekler (2005)

ÇOCUK KİTABI
Benim Sevgili Papatyam (2002)

1

GÜL/DİKEN

devirip geçtim yüzyılın yarısını
ama ezberleyemedim hâlâ çiçek adlarını

BİR ESKİ YAZ

Üşüdüm!

Sen yoktun yanımda
bir eski yaza sığındım

kaldım günlerce öyle
fiyakasız bir kasabanın
denize sokulan koynunda.

Bir çocuktu en çok sevdiğim

bir kumral oğlan
her gün bıkmadan usanmadan
boyadığı duvarın her taşına
güneş, çiçek ve düş düşürürken
sen bir yelkenliyle uzaklaşıyordun kıyıdan

el salladım sana çocuğun fırçasıyla
hasrete denk düşsün diye!

Adam Sanat, Mart 2001

BİR HÜZNÜ RESİMLEMEK

Kıvrıldı.
Mevsim bahardı,
acısı yürüdü içime!

Bu kadar üzülmezdim belki
güze düşseydi
kırıldığında.

Baktım,
bir damla yaş düştü
kırıldığı yerden
dalın alnına

ve bir bulut gibi geçti üstümden
sığırcık sürüsü.

Adam Sanat, Temmuz 1999

KIZAMIK DÖKÜNTÜLERİ

Babam tembihlemişti,
on birindeydim.

Hâlâ kulağımda
konuştukça ılıyan sesi:

- Bir dülger gibi
kullan elini
adını hep sıcak tut

yüzüne vurma insanın ayıbını

ve hep saygı duy
gerektiğinde şımart
yatağını sıcak tutan kadını

...
Devirip geçtim yüzyılın yarısını
ama ezberleyemedim hâlâ çiçek adlarını

ezikliğimdendir sabah akşam
yolunu gözleyip şapka çıkarmam
kuş uçuşlarını yorumlayan çobana

...
Dilimdi
derinliğinde seni bulan
ininden çıkaran
iniltili sesini
...
Göbeği mavi taşlı
kırmızı bir çiçektir ömrüm
...
Öldüğümde
çok derine göm beni

çekirdeğine dünyanın

Rüzgâr. Haziran 2001

BELKİ

'Belki bir gün yeniden...

son söz, giderayak...

Ve gitti
sessizliğe büründü
ev

bahçe
güz örtündü...

Ürperir gibi
oldu geride kalan

ve o günden beri
pencereyi hep açık tuttu
belki bir gün sızar diye içeriye
gidenin kokusu...

Edebiyat ve Eleştiri ,Eylül-Ekim 2002

SABAHTAN AKŞAMA

neden sokaklarda
kendine bir yer aranır
bahçe kaçkını ev
...
evin sokağa vurduğu saatlerde
apartmanlardan bir daire
kendini bahçeye ışınladı
...
bir kumral çocuk
bakarken şaşkın
bahçenin yeni konuğuna
düşeyazdı
...
bir adam bir yaprağa
çam iğnesiyle
düş'e yazdı

...
su şiirleri yazardı
bir zamanlar
bir damlayı
büyüte büyüte
ırmak eylerdi
denize akıtırdı
doğa'nın sırlarını
...
ve adam şimdi ucunda akşamın
dilinde şiirleri Orhan Veli'nin
doğmasını bekliyor ay'ın
fıstıklar arasından

Adam Sanat, Temmuz 2003

İLKYAZ'DAN SONYAZ'A BAZI SAYIKLAMALAR

Ah benim güzel kavgalarım!..
Hangisini anımsasam
öne çıkar çılgınlığım?

Bıçaktı ilk konuğu bedenimin
ikincisi bir merminin
cana yakın duruşu!

Girdim çıktım
ama hiç öttürmedim kuşu
hiç şikâyetçi olmadım
sıktım dişimi, kafamı dövdüm,
gün geldi hesabı kendim gördüm

ve yaşlandıkça anladım yanlışımı,
kavgada tek olmak üç olmak
beş olmak değildi hüner,
eğer katılmıyorsan bir ırmağın akışına
kavga bir yana, hüsran bir yana düşer!..

Yıllar sonra bir başka kavgada
toplamışken tası tarağı
bir de baktım
kalbimin üstünde gül yaprağı!..

Adam Sanat. Kasım 2002

YARIM HİKÂYE

Kimsenin ama hiç kimsenin bilmediği sır
değil tıkayan yolu, olsaydı
kokuya boğardı kaldırımı
barikat önünde çiğnenen gül!

Belki bir virgül
sonunu getirebilir hikâyenin...

diyelim bir havuz ve su
derinlik korkusu!..

Derin bir yara izi sol şakağında
istese de silinmeyen kimliği oldu...

Ta 27 Mayıs'tan 12 Eylül'e
ya ölümden hayata ya hayattan ölüme
döküle döküle yağmurlar gibi
yetmişine merdiven dayadı...

Yanlışı da oldu... hiç dokunamadığı söküğü
nedir, bilinir bir gün bulunduğunda günlüğü...

Adam Sanat, Eylül 2002

BALDIZ

Kalakaldım öylece!

Karanlığı hüznüne yenik gece
çevirip gözlerini kente
dedi: *Ve süphanallah!*

Bir sönük
bir adı belirsiz
kırık dökük
bir serseri yıldız
eğilip kulağına gecenin
dedi: *Bir sinsi baskında*
ay'ın koynunda
yakalandı senin baldız!

Şaşırdı kalakaldı öylece
ne diyeceğini bilemedi gece...

Bir soru aklımın gel-git'inde:

Kim olabilir
baştan çıkaran ay'ı
yıldız'ı boşboğaz kılan
gecenin baldızı!..

Damar. Şubat 2001

GÜL/DİKEN

Geldim
kedi sesiyle sevdim seni,
dikenin gülünü öpüşü gibi!

İrkildin,
sesini duydum
terleyen ellerinin

ve ben göğsünün
yanardağ gibi patlamasından
doğan küle dönüştüm

tüy gibi düştüm
dikenine sarılan
bir gülün sonsuz hüznüne!

Bilmem farkında mı birileri,
elde pek eğreti durduğunu
dikeni budanmış gülün!

Pencere, Mart-Haziran 2001

MEVSİMLER

Kış, en gencidir mevsimlerin
ve en bencili!
Çıkarken babaevi güz'den
giydiği ak gelinliği
kıskanır bütün mevsimlerden

belki de bu yüzden
pek iyi değildir bahar'la arası.

İşte kış'ı görmezden gelen bahar
elini uzatıyor yaz'ın saçlarına
kulakmemeleriyle oynuyor
burnunun ucundan öpüyor
daha bir cilveyle
girebilmek için yaz'ın koynuna.

Sevilmekten çözülen yaz
kendini hazırlarken güz'e
aklında bir şarkının kırık dökük sözleri.

Güz, yaz'dan kış'a açılan kapı
son sığınağı kırık kalplerin!

Adam Sanat, Aralık 1998

KUŞ

Gün görmüş gül yüzlü ihtiyar
çömelmiş kilimci kızın yanına
kilimine kaçak nakış düşürüyor!

Derken bir kuş havalanıyor
gagasında uçarı yılları gün görmüşün!

Düşlem. Eylül 1998

DÖNÜŞ

Salı vermiştim kendimi,
bu iş burada biter diyordum...

N'oldu biliyor musun,
birden bir tomurcuğun
merhabasını duydum
canevimin bir yerinden!

Var mısın, hadi yeniden...

Düşlem. Eylül 1998

AYLI GECEDE

Biri... bir sokağın köşesinde
dese: *boşalt ne varsa cebinde,*
çıkarıp vurur musun serseriyi
zulandaki son şiirinle

ya da dudağına yapışan bir sözcükle
bağışlar mısın
yufka yürekli bir avcının
avını bağışladığı gibi!

Varlık, Aralık 1998

2

FAY KIRIKLARI

bulursa meraklısı bulur belki
kelaynak'ta sesimizi

BALKONDA AKŞAMÜSTÜ

Bir eski kilim
yayılı elma ağacının altında
ve bir kitap...

Hızlı bir okur gibi çeviriyor
yapraklarını kitabın
ağaçtan hırsızlama inen
bir şirin rüzgâr!

Belki böyle hızlı çevirmezdi
güz vurgunu kitabı
okuyup yazması olsaydı rüzgârın,
arada bir gökyüzüne bakar
düş süzer bulutlardan
ve meyvenin âsi çocuğu
elma kurdunu severdi

belki hüzünlenip şiir de yazardı
ayrı düşmüşse sevdiğinden...

Yıllanmış bir aşkı güzelliyor
akşam serinliğinde, balkonda
sırtıma usulca bırakılan hırka!

Adam Sanat. Şubat 2002

HİCAZKÂRINDAN BİR HÜZÛN

Her sabah, aynada
ve bakarken pencereden sokağa
yapayalnız hissediyorum kendimi

bir yabancıya bakar gibi
bakıyorum aynadaki yüzüme
ve gözaltı torbalarımı
doldurup bir çuvala
pazarlamak istiyorum bitpazarında!

Dedem söylemişti, *bu dünyada*
her hâtıranın bir alıcısı vardır diye.

Eğer alıcısı olursa
bitpazarına sürdüğüm torbaların
sürmek isterim pazara hicazkâr hüznümü de!

Belki üç beş kuruş geçer elime

hırpanî ama çiçekli bir masada
yani salaş bir meyhanede
dizeler düşürürüm adına
alt dudağımı kemirerek

derken tabağımın kenarında bir kelebek
bir arı limonlu tahin helvası üstünde uçuşan...

ve tam ortasında çok sevdiğim bir şarkının
bir yangın gibi vurur karşı camlara adın!

Adam Sanat, Nisan 2001

DOĞAYLA SARMAŞDOLAŞ

Öpmek geçiyor içimden gökyüzünü
bir dize beni alıp uçurduğunda

alıp beni uçurduğunda bir mavi dize
yağmurlaşıyorum bulutlara çarpa çarpa

her damlam
ayaklanmaya yol açıyor
bazı sesli harflerde

ı'lar i'ye
o'lar ö'ye
u'lar ü'ye dönüşüyor

ve onca kargaşada çılgınca evini arıyor
parçalanan elmanın zavallı çekirdeği!

Öpmek geçiyor içimden yeryüzünü
alıp bağrına bastığında çekirdeği!

Varlık, Aralık 2002

SİNCAP UYARISI

Belki yolun ucunda, köşeyi döner dönmez
az daha açmalısın adımını, aşk beklemez
yürür gider bir sincabın ardı sıra!

Sincap nereye gider menevişlendiğinde sular?

Elbette aşkın kovuğuna, derinine sevişmelerin
ama ağzı kokuyorsa önce dişçiye uğrar
çünkü hiçbir şey itici olamaz çürük bir diş kadar

o nedenle her sincabın bir dişçisi vardır
bir eşi, üç beş sevgilisi, bir iki oynaşı
çünkü onlar dünyanın en çapkın yaratıklarıdır!

İşte onun için uyarıyorum seni:
Az daha açmalısın adımını, tez olmalısın,
bir daha dönmeyebilir geri
sincabın ardı sıra giden sevgili!

Adam Sanat, Eylül 2001

YIRTILAN GECEDE

Gece yırtıldı
göğü gördüm
şaşılası yakındı!
Yıldız toplardım
çocuk olsaydım!

Gece yırtıldı
denizi gördüm,
bir alev topuyla geldi
Gölcük'te Kavaklı'yı
Değirmendere'de
sahili yutan dalgalar!

Gece yırtıldı
çaresizliği gördüm,
batacak bir gemiydi sanki ev
öylesine korkunç sallandı
ve bütün sesleri boğdu
dipten gelen uğultu!

Gece yırtıldı
korkuyu gördüm,
savruldum oradan oraya
ve inanılmaz bir aşkla sarıldım
kırk yıllık karıma!

Adam Sanat. Kasım 1999

BEKLE BENİ

Kal benimle,
sabahı birlikte karşılayalım

evde ya da sokakta
bir parkta da olabilir
çünkü mevsim yaz

yaz sonu
bir güzelim ağustos...

On yedisi ağustosun...
artık sen yoksun!

Şimdi tek bir yıldız
gibiyim gökyüzünde
ve her gece
bir öpücük hissedersen yüzünde
sil hüznünü ve gülümse

ve hiç şaşırma,
günlerden bir gün
gül yerine beni bulduğunda
kalbinin balkonunda!..

Adam Sanat, Ocak 2000

GİDERAYAK

Hiç görmedim
met-cezir cinnetini denizin
ama hissedebiliyorum
o dehşet doyumsuzluğu
fizikötesine gel-git'inde ruhumun!

Her şey yamuk ve eğreti duruyor
aklımı kime emanet etsem!

Kime emanet edip de gitsem yalnızlığımı
bir yangındır başlıyor alanlarda,
kanıma nitrogliserin damlatıyor birileri
patladığımda kuşluk vakti
taş taş üstünde kalmasın diye dünyada.

Biliyorum seni çok çektirdim
aklım, beni bağışla!

Beni bağışla sevgilim!

Beni unut, ama defterinden silme adımı
ve hep gülümse kurarken sofranı.

İşte son sözüm:
Limonlu değil de
sirkeli yemelisin
çobansalatanı...

Damar, Kasım 2000

FAY KIRIKLARI

1. Ne zaman kendimi sana yakıştırsam
kar yağıyor ağustos ortasında

2. Bulut *güneşi* sağar *mı* sağar
bir süzgeçten döker gibi döker
güneşin altın tozunu üstümüze

3. Sen gidince kuşlar da
turna uçuşuyla ardın sıra

4. Geceydi. *Ben geldim* dedim. Baktım,
yüzündü sızan yıldız penceresinden

5. Saldım kendimi dağdan aşağı
okşayarak doğanın yumuşak karnını

Agora. Mayıs 2000

ÖPTÜĞÜMDE MİLENYUM'U

Kaldın mı dedi
öylece ellerin böğründe!

Bilir miydim
milenyum'u öptüğümde
dünyanın tersine döneceğini...

altmış dört yaşımın eşiğinde
bir ileri iki geri!

Biliyorum, bu yaş gerilemesi
usulca öpülesi
bir aşkın kapısına
bir pul gibi yapıştıracak beni
sabah ezanından hemen önce!

Kimin sözü varsa söylesin
ya da çekilsin
su gibi yatağına

çünkü zamanım yetmeyebilir
güzellikleri tek tek öpmeye!

Adam Sanat, Nisan 2000

DÜŞTÜĞÜNDE SUYA YÜZÜN

Sabahın erkenci saatlerinde
bulutlardan yeryüzüne
süzülen gün
öpüyor alnımızdan
adı bilinmez çiçeklerle

ve bir resimlikten uçan yüzün
manolyaya dönüşüyor birden
göletin yüzünde!

İşte tam sırası diyorum
adını öne çıkarmadan
yeni bir aşk şiirine başlamanın

Güzel Yazılar. Ocak-Şubat 2000

DOĞAYA HÜKÜMLÜ

gökyüzünün hüzünlü
denizin delişmen mavisini
alını gelinciğin
papatyanın gelinlik beyazını
yerleştirdim
vazosuna kalbimin

derken bir suç duyurusu
unuttuğum yeşilden

yargılandım
ceza yedim

hükümlüyüm
ömür boyu doğaya

Güzel Yazılar, Ocak-Şubat 2000

YALNIZLIK BANA HARAM

Benim gücüm yok, birileri sahiplenmeli
bahar dalına tutunan yalnızlığın resmini

birileri, örneğin kalabalıklarda bunalan
kendini yaban sayan iki kişilik yatakta
türkülerini suya salan
çiçek uman yıldızların saçından

Birileri diyorsam, yalnızlık bana haram!

Adam Sanat, Mayıs 1999

GENZİMDE YANIK KOKUSU

Kocaman bir yalnızlıktı
Behçet Aysan'ın şiirinde İzmit
bir ince suydu
günü geldiğine
körfeze dökülen.

Ne zaman Sıvas dense
genzimde yanık kokusu.

Vereme geçit vermezdi
hekimliğinin ilk yıllarında
ve her akşam
asar da gelirdi çınarlara
dispanser kokusunu,
usulca yanaşırdı limanıma

rakılanırdık, en çok da Mahir'de.
Hangi mevsimdeysek
o mevsime bürünürdü sesi
ve baştan sona bilmese de sözlerini
ses sokardı her türküye.

Ankara dendiğinde
daha bir buğulanan gözlüklerini
silerken hüzün dökerdi,
sevgiyi daha bir inceden
dokurdu gözleri.

Azıcık külhandı,
çokça şair

Gerçek Sanat. Temmuz 1995

DOĞADA KAR SICAKLIĞI

Getirin götüründen az kaldı diye
itildin. Üşüdün temmuz güneşinde!

Devirip kapıyı ardına kadar
çekip gidemedin. Kaldın
öylece kalakaldın,
karşında söylenceli duvar

aynada bir yarım hikâye...

Üşümene engel
yalnızlığına merhem
olabilir mi
voltadan eve getirip
döşediğin ayak izleri?

Süngünü düşürüp
kahretme öyle

yaklaş pencereye
bak, nasıl öpüyor
kardelen toprağı

doğada kar sıcaklığı...

Eski. Nisan 2003

KENDİNE SÜRGÜN

Silahlar sustu
duruldu ortalık

gittim

hiç kimse farketmedi gittiğimi

zar zor yetiştim
tarifesiz kalkan bir trene

köprüler geçtim
içime akıttım dağların yeşilini...

Çekildim nasıl çekilirse ağlar denizden
akşamları hüzün örtündüm üstüme
- ki sonbahara yakışsın diye -
dökülürken bir yanık türkü genzimden...

Silahlar sustu
duruldu ortalık

gittik
hiç kimse farketmedi gittiğimizi

sanki hiç yokmuş gibi öncesi
hep 68'lilerden söz edildi
kimseler bilmedi hikâyemizi...

Bulursa meraklısı bulur belki
kelaynak'ta sesimizi!..

Edebiyat ve Eleştiri, Mayıs-Haziran 2003

BURSA'DA BİR ŞAŞKIN GEZGİN

Bursa'nın acemisi,
kaybolmanın ustasıyım!..

Hiçbir şey heyecanlandıramaz beni
bir kentte kaybolmak kadar.

İşte Bursa'dayım,
kentin sonundaki *SA*'da aklım!
Ama aklıma gem vuran mantığım
'güldürme kendine' diyor,
işaret edip çok eski bir tarihi
ve uygarlığı, devam ediyor:
'Hiç bu kente adını yamayabilir mi
varsıl bir ailenin simgesi olan SA?..'

Yanaklarımda utancın nar çiçeği rengi
geziyorum Bursa'yı adım adım
ve şaşkın bir gezgin gibi
ve de sora sora değil de
koklaya koklaya her yeri...

Adı değil kokusu var her çarşının
her sokağın tarihe dayalı rengi
yeşili bir başka her parkın
ve öylesine şıkıdım çay bahçeleri...

Bir su gibi geçiyor
'Bursa'da Zaman',
Tanpınar'ın
şiirinden
serpilen
dizeleri toplayıp
Bursa'nın üstüne
yağıyor
güvercinler!..

Sorsam en yaşlı güvercine:
Hiç konmuşluğun oldu mu
Bursa Hapishanesi'nin demirine,
tanır mıydın Nâzım'ı?

Kimler yatmadı ki Bursa Hapishanesi'nde,
Örneğin Orhan Kemal, Balaban,
bir de Sait Faik Nilüfer Ovası'ndan...

Yalancısıyım bir resmin...
Gözleri esrik
bir delikanlı
Sait Faik
kalakalmış Nilüfer Ovası'nda ufacık!..
Belli ki kafası dumanlı,
düşünür durur
nasıl ineceğini
ufacık bir kayanın üstünden!..

Ve birden Ahmet Vefik Paşa Tiyatrosu
dikilince karşıma,
hem şair hem oyuncu
bir dostun hasreti düşüyor içime.

1960'lı yıllardı...
Kocaeli Tiyatrosu'nda
'Gönül Kaçanı Kovalar'da
tanımıştım O'nu.
Kaçan mıydı
yoksa kovalayan mı
unuttum
ama hâlâ sıcacık dostluğu

ve hâlâ gözlerimin önünde
İzmit'te ekmekiçi köfte
yediğimiz günler...

Bir güzel, bir can insandı,
Selâmi Üney'di adı...

Bursa'da, kaybolduğum sokaklarda
hüzün çiseliyor her adres!..

Metin Altıok'un söylediği gibi...
Nadir Gezer, Nahit Kayabaşı, Ramis Dara
adına çaldığım kapıların ardında
aynı ses: *'Evde yoklar...'*

Yalnızlıktan üşüyorum ama,
bir de Uludağ'dan bakacağım Bursa'ya...

Bursa'da Yaşam Dergisi, Ekim 2002

ELLİSİNDE BİR ÇOCUK

•İhsan Topçu'ya•

1948'de açınca gözlerini dünyaya
Sürmene'nin Kuşluca'sında
kuş sanıp kendini havalandı
dolandı ve kondu Çamburnu'na.

Çamburnu ki, kırk yıl sonra
gezerken Sürmene Çarşısı'nda
düşecektir birden aklına
ve seslenecektir denizini kıskanan koy'a:
"Oy Çamburnu Çamburnu getir çocukluğumu...
Oy Çamburnu Çamburnu giydir çocukluğumu
sar beni düşlerimle sımsıkı
hiç bu kadar çocuk olmamıştım ben..."

"Yalancı" diyesi gelir insanın!
Çünkü hep çocuktur, ellisinde bile
hâlâ düz duvara tırmanır, ağaçlardan düşer
kanar inceden inceye
çocukluğundaki gibi
dirsekleriyle dizleri

ve "Gökyüzünü Yitiren Kuş" misâli
öter durur yetişemese de sesine,
evlerden sokaklara akarken zaman
ölümsüz bir kavgaya soyunur.

Ve o bir balıkadamdır
denize düşürdüğü dizelerden
bir inci gerdanlık çıkarır

"göğsünde uçurum çiçeklerinin kokusu..."

3

DİKEN ÜSTÜNDE

ara beni sık sık
telefonunu eksik etme

TORUNUM SORUYOR

Neden dede
neden çiçek ve şeker değil de
silah var ellerinde
ağabeylerin, amcaların?

Nereye giderler böyle
kocaman gemilerle
uçaklarını nereye uçururlar?

Evleri yok mudur bunların
yok mudur güzelim çocukları
ve nereyedir yolları,
avcı mıdır bunlar dede?

Seslensem duyarlar mı sesimi,
desem, *'bırakın silahlarınızı*
alıp yanınıza oğlunuzu kızınızı
sinemaya gidin
dondurma yiyin
lunaparkta eğlenin,
eğer gerekiyorsa gitmeniz uzaklara
çiçek ve çikolata götürün
uzak yerlerin çocuklarına...

Gözüme uyku girmiyor dede!..
Şu küçücük aklımla düşündüm de,
eğer barış
ağzında zeytin dalı olan güvercinse
herkes güvercin beslemeli evinde,
zeytin dalı dikmeli savaşın göbeğine.

Hani elimden gelse dede
toplayıp dünya çocuklarını
barış ordusu kurardım,
çiçeğe çevirirdim bütün silahları!

Söyle bana dede,
küçükken barışı savunanlar
neden savaş yanlısı oluyorlar
büyüdüklerinde?

Adam Sanat, Mart 2003

BACAĞI KOPUK E

Ne zaman gözüme yumsam
bacağı kopuk bir E çıkıyor karşıma...

Düşümü hayra yoruyorum
hiç aklıma getirmeden
bir felâketi

diyorum, bu F bizim Feride olmalı
hiç unutamadığım
çocukluğumun ilk aşkı!

Bir çocuk, dikmiş maviş gözünü
boncuk boncuk F'ye bakıyor
sanki onun da ilk aşkıymış gibi Feride
baktıkça yüreğini pırpırlıyor.

Ne zaman gözümü kapasam
bacağı kopuk bir E çıkıyor karşıma
ama ne ferik elmasının F'sine benziyor
ne faytonun F'sine.

F'nin bahçesinde bir çocuk
çocuğun elinde fırıldak
istesem F'sini fırıldağın
çığlık çığlığa babasına koşacak.

Taksam E'ye kopu bacağını
kurtulsa F'den çocuğun babası.

Damar, Mart 2001

BİR ÇIKMAZDA

Yürüdük ter içinde
üşüdük kor içinde

vardık ki yol üç çatal!

Aslan durmuş birinde
öbüründe kara kartal
ve bir fırtına
üçüncü yolun sesinde

geri dönsek dağlar geçit vermez.

Ne ki yürünecektir gene de
adımız çıkana dek Dağdelen'e!

Anadolu Ekini, Nisan 2000

DÜŞÜNMEDEN ÖLÜMÜ

yol
bir çizgi
dümdüz

yürünse ömür yetmez

ne ki yürünecektir gene de
ermek için umuda her mevsimde

MORAL

yolunu bulamadığından
yakınan birine
dedi ki arkadaşı:

gam eyleme
bir yekinsen
yol eylersin dağı taşı

SENDİKA

Kum
bekler özlemle kireci
çünkü bungun
ve sendika dışı
hep itilen ve horlanan
bekler
gediğine koysunlar diye taşı

Taş

katı bir gerçek
ve alabildiğine hırçın
dağ bayır geçerek
yuvarlanarak dere yataklarına
oluşturur bir akımı
bilerek
ve bildiklerini öğreterek başkalarına
onurla kaldırır başını
ve onaylanır yeni bir düzende
taşın taş olan ağırlığı

Araba

karışımıdır ağaçla demirin
eski ve çirkin
lakin erkek sapına kadar
üstelik güngörmüş
karıştırırsanız kökü beyzade
ne anlatır ne sorar
karışmaz siyasete

DEMİR

dövülecekse tavında dövülmeli
kireç kireçliğini
kum kumluğunu
taş taşlığını bilmeli
çekip almalı bencilliğinden çimentoyu
dökmeli bir kalıba

varsın beklesin kapılarda araba

Kireç

atılgan ne yaptığını bilir
eski bir sendika kurdu
atar durgunluğu
dört ucundan
yüzü pas-kir
içi patlamaya hazır
değse bir damla su

Soyut. Nisan 1969

DİKEN ÜSTÜNDE

Ne zaman gitse alıp başını aklım
yorgun düşüyorum kendimle didişmekten!

İçimi serin tutayım
boş vereyim ona buna
diye düşünüyorsam da
çobanateşine dönüşüyor
yüreğime düşen kıvılcım
ve ne kadar saklansa da
biliniyor adresleri
kaybolanların gözaltında.

Düşüme giriyor hemen her gece
gözlerden uzak bir mezarlık,
ama korku değil bu, tedirginlik!
Ara beni sık sık
telefonunu eksik etme.

Vesikalık resmimi
parmak izimi
ve sesimin rengini
bırakmıştım sana
gerekebilir bir gün diye,
adımı yitir onları yitirme
ve eğer kaybolursam günlerden bir gün
onlarla dikil karşısına düzenin.

Hararetim var
ama susuzluk değil
kurutan dilimi.
Sorulsun isterim nedeni
kırmızı ışıkta
çiğneyip de geçiyorsam kendimi!

Gerçek Sanat. Ekim 1995

CUMARTESİ ANNELERİ

Gittin gelmedin
elim böğrümde kaldı...

Avunurdum
bilsem göçmen kuş olup uçtun
indin sıcak su ayaklarına...

Ne güzeldik,
yoksulduk ama beraberdik
dilimizde tuzu ayçiçeğinin
türkülerle kıyısına inerdik
kendimizce güzel günlerin.

Gittin, belki dönersin
nasıl dönüyorsa göçmen kuşlar
işte sen de öyle
dudağına yakışan ıslıkla...

Resimlerine bakıyorum
sevdiğin türküleri söylüyorum
dilime vuran özlemle
ve sen seviyorsun diye
dolma sarıyorum
nar gibi kızartıyorum böreği
bir tabak daha koyuyorum masaya
sokağı dinliyorum...

Yeni dostlar edindim kendime
sen gideli...
Artık adımızı da unuttuk
tek bir adımız var şimdi:
Cumartesi anneleri

herkes bizi öyle çağırıyor
öyle yazıyor gazeteler
ve artık her cumartesi dövülmemiz
gözaltına alınmamız tekme tokat
olağan sayılıyor

kan damlıyor
polisin bileğine doladığı
saçlarımızın dibinden...

Ve bizim sayemizde
neler oldu neler;
gazeteler konu
televizyonlar
figüran sıkıntısından kurtuldu
karakol kuruldu
Galatasaray Lisesi önüne,
yasaklandı oturmamız
ağıt yakmamız çocuklarımıza

ama biz gene her cumartesi
oturamasak da adımızı yazdık
birer sessiz çığlık bıraktık
yasak bölgeye karanfillerle...

Kaybeden çocuklarımızı gözaltında
ne bilir halimizi ne anlar dilimizden?
Hani bir acımıza bir acı daha eklenmezdi
didik didik didiklenmeyip de
gözaltına alınsaydı bizimle
o güzelim karanfiller...

Gittiniz dönmediniz
bükük kaldı karanfil boynumuz...

Avunurduk
bilsek göçmen kuş olup uçtunuz
indiniz sıcak su ayaklarına...

Gerçek Sanat, Eylül 1996

GÖZALTINDA MEZAR TAŞLARI

Aklımı çeliyor mart güneşi
kendimi sokağa vuruyorum.

Bağçeşme'deyim,
kaç dostum yatıyor burada
anımsamaya çalışıyorum
tarayarak mezar taşlarını.

Birer kimlik herbir mezar taşı...

Kanatlanıp uçuyor Bağçeşme'den aklım
konuyor Gazi Mahallesi Mezarlığı üstüne,
soruyor: nerede Hasan Ocak'ın mezarı
Zeynep Poyraz'ın nerede?

Dile gelip yanıtlıyor mezarlık:
yitirmiş olmalısın aklını,
nereden bilinir
alınmışsa gözaltına
Zeynep'le Hasan'ın mezar taşları!..

Kırk yıl düşünsem gelmezdi aklıma
alınacağı taşların gözaltına,
ama alınmış işte ne hikmetse!
Belki de haklı
alanlar gözaltına taşları,
düzen ister mi yazılsın
üstüne mezar taşlarının:

Büyük antifaşist kavgada
koydu yüreğini
emekçi halkın yanına,
bizsiz olmaz bu iş dedi
ve taşıyla yüreğiyle
bayraklaştı barikatlarda...

Aklımı çeliyor mart güneşi,
kendimi kendime vuruyorum...

Gerçek Sanat. Nisan 1996

4

DAMLACIKLAR

yabancı bir kentte yol sormak gibi
içimde hâlâ seni sevmek heyecanı

HİKÂYE

Yüzüm yüzüne öylesine yakındı ki
tam ortasına düştü hikâyemizin
uçuşunu şaşıran kuş

Pencere..Temmuz-Ekim 2001

VEFA

Nasıl da gelip bulmuş şairlerimi
kendini Sarayburnu'ndan denize bırakan karanfil!

Evrensel Kültür, Eylül 1998

ERKEKLİK BENDE KALSIN

Şu sıralar pek iyi değil şiirle aram,
senden iyisini bulurum diyor *elimi sallasam*...
Hassittir diyemiyorum, ne de olsa nikâhlım!

Evrensel Kültür. Eylül 1998

BELKİ BİR GÜN

Ne boş verdim eyleme ne sevgim tükendi
Geçtim altmışımı sulardan geçer gibi
Ve hâlâ çözebilmiş değilim gizini
Hangi yaşta çözülür insanın eli eteği

Güzel Yazılar. Ocak-Şubat 2000

TÜRKÜ

Doğanın her saat insana katkısı
tedirgin ediyorsa çıkarcıları
yeridir, söylenmeli gene o türkü

'iki kaşın arası'

Güzel Yazılar. Ocak-Şubat 2000

GÜL/SU

Gül döner akşama yüzünü
akar su başka suyla buluşur

Evrensel Kültür, Şubat 1998

SAF

Neden kikirdiyor anlamadım
arşivine baktığım kadın

Evrensel Kültür, Şubat 1998

ESKİ ZAMANDA

Gözü gibi koruduğu kızlığına
iki el ateş nikâh sonrası
ve ak çarşafta birkaç damla kan

yüzakı olurdu kız evinin

Evrensel Kültür, Şubat 1998

SU FALI

'Durgun suya bir bak göreceksin'
faili meçhul cinayetlerdeki parmağı

Evrensel Kültür, Şubat 1998

İSTİHKÂM

su kesmişse bir yolu
köprü gerek geçmeye

Düşlem. Ocak 1999

YILLAR GEÇSE DE

yabancı bir kentte yol sormak gibi
içimde hâlâ seni sevmek heyecanı

Düşlem. Ocak 1999

KAÇAMAK

tepede çamlar altında
oturmuş yola bakıyorum
ayla sevişen yola

utandım mı bilmiyorum
ay altında kıvrılan yolun
tanığı olduğuma

Düşlem. Ocak 1999

AÇIK OLSUN YOLUN

Beni bırak bir yerlere git
Uzun yürü, yanında gezdir umudu
Ve mutlaka yanıtla çocuğum
Adresini şaşırmayan her mektubu

Düşleme. Ağustos 1998

SAİT FAİK

Yakıştıramazdım *Usta*'ya soyadını
Çünkü ne *ada*'sı yanıktı ne *aba*'sı

GEMİ

Bir ucundan Münir Nurettin tutuşturuyor
Bir ucundan Tamburî Cemil Bey kalbimi.
Gitti, geri dönmüyor yıllardan beri
Yahya Kemal'i meçhule götüren gemi.

İÇİNDEKİLER

GÜL/DİKEN 5

Bir Eski Yaz 6
Bir Hüznü Resimlemek 7
Kızamık Döküntüleri 8
Belki 11
Sabahtan Akşama 12
İlkyaz'dan Sonyaz'a Bazı Sayıklamalar 14
Yarım Hikâye 16
Baldız 17
Gül/Diken 19
Mevsimler 20
Kuş 21
Dönüş 22
Aylı Gecede 23

FAY KIRIKLARI 24

Balkonda Akşamüstü 25
Hicazkârından Bir Hüzün 26
Doğayla Sarmaşdolaş 28
Sincap Uyarısı 29
Yırtılan Gecede 30
Bekle Beni 32
Giderayak 34
Fay Kırıkları 36
Öptüğümde Milenyum'u 37
Düştüğünde Suya Yüzün 38
Doğaya Hükümlü 39

Yalnızlık Bana Haram 40
Genzimde Yanık Kokusu 41
Doğada Kar Sıcaklığı 43
Kendine Sürgün 45
Bursa'da Bir Şaşkın Gezgin 47
Ellisinde Bir Çocuk 53

DİKEN ÜSTÜNDE 55

Torunum Soruyor 56
Bacağı Kopuk E 58
Bir Çıkmazda 60
Düşünmeden Ölümü 61
Moral 62
Sendika 63
Diken Üstünde 68
Cumartesi Anneleri 70
Gözaltında Mezar Taşları 75

DAMLACIKLAR 77

Hikâye 78
Vefa 79
Erkeklik Bende Kalsın 80
Belki Bir Gün 81
Türkü 82
Gül/Su 83
Saf 84
Eski Zamanda 85
Su Falı 86
İstihkâm 87
Yıllar Geçse de 88
Kaçamak 89
Açık Olsun Yolun 90
Sait Faik 91
Gemi 92

RUŞEN HAKKI

BALKONDA AKŞAMÜSTÜ

.....
Yıllanmış bir aşkı güzelliyor
akşam serinliğinde, balkonda
sırtıma usulca bırakılan hırka!

"Balkonda Akşamüstü" Ruşen Hakkı'nın onuncu şiir kitabı. İlk şiiri 1952'de, ilk şiir kitabı 1962'de yayımlanan Ruşen Hakkı'nın 53 yılda yalnızca on kitaba imza atması, onun üretken olmadığının işareti değildir. O, titiz bir şiir işçisidir. Şiirini yazarken, sözcükleri elekten geçirir ve böylece hikâye anlatmaktan kurtulur, yaşlanırken şiirini daha bir yalınlaştırır.

Duygusallığı sulandırmadan, imge tuzağına düşmeden şiirini yenileyen ve her yeni kitabıyla bir önceki kitabını aşan, yeri geldiğinde ironinin elinden tutan Ruşen Hakkı, aynı zamanda "doğanın yatılı öğrencisi"dir.

.....
yaklaş pencereye
bak, nasıl öpüyor
kardelen toprağı

doğada kar sıcaklığı

GERÇEK SANAT
YAYINLARI

ISBN 975-360-212-X

Kapak: Siyros Vasileiqu